

Egy hatodikos nindzsa naplója

3

A vörös nindzsák hajnala

MARCUS EMERSON

Marcus Emerson,
Noah Child és Sal Hunter

Egy hatodikos nindzsa naplója 3

A vörös nindzsák hajnala

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2019

Ha esetleg nem ismernél, a nevem Chase Cooper, és hatodikba járok a Bukowsky Iskolában. Most elmesélem, mik történtek velem a legelső naplóm óta, de jól kapaszkodj meg, mert ez a sztori ütősen indul.

Amikor átiratkoztam a Bukowskyba, azt hittem, jó magányos leszek majd ott, de nem így lett. Odajár az unokatesóm, Zoé is, ami hasznos volt, mert ő már ismert mindenkit. Népszerű lány, de ő sose mondana ilyet magáról. Inkább valahogy úgy fogalmazna, hogy szeret jobban lenni mindenkivel. De amúgy tökre megérttem, miért kedvelik: sokkal jobb arc, mint a gyerekkorunk alatt hittem róla. Per pillanat ő a pomponcsapat vezetője, az iskolai zenekar elsőhegedűse, a készülő iskolai musical főszereplője, és emellett színötös tanuló is. Ismerős típus, mi?

Azt hiszem, Brayden jelenleg a legjobb barátom. A sulis második napján találkoztam vele, tesin. Egész odavan a vérfarkasokért, olyannyira, hogy vérfarkasvadászként szokott bemutatkozni. Mostanság a vérfarkasok mellett kezd érdeklődni a vámpírok iránt is. Én úgy saccolom, a tanév végére már rajongani fog minden szörnyetegért.

Wyattet, az előző nindzsavezért kicsapták a suliból, mert év elején lenyúlta a sulis adományokra gyűjtött pénzét. Azt beszélik, vissza tervez jönni a suliba, sőt néhányan azt mondják, látták is, de egyelőre ezek csak pletykák. Nehéz is elképzelni, hogy igaz legyen – van olyan, hogy valakit... *visszacsapnak* kicsapás után?

Carlyle, a kalózkapitány és Wyatt unokatesója, nem kapott semmilyen büntetést, mert szigorúan véve nem csinált semmi rosszat. Az, hogy rávette a többi diákot, hogy adják neki a pénzüket, mert ő akarta megnyerni a Tánc Kifulladásig versenyt, még nem bűn, bár nem is túl szép dolog. A verseny fődíja az volt, hogy a nyertes választhatja ki a Bukowsky új kabalafiguráját. Carlyle egy kalózt akart választani a jelenlegi vadmacska helyére, de én megfékeztem a kalóztámadását. Most nekem kéne eldöntenem, mi legyen az új kabala, de még fogalmam sincs.

Carlyle órarendjét átvariálták, hogy soha ne kelljen egy órára járnia velünk. Én aztán nem bántam. Elvileg a szülei kérvényezték a változtatást.

Mióta legyőztem Wyattet és Carlyle-t is, jó furán érzem magam, mert a többi diák elkezdett úgy kezelni, mintha a Bukowsky hőse lennék. Hogy ez miért furá? Azért, mert én nem tettem mást, csak amit helyesnek gondoltam.

Tudom, mi jár a fejedben...

– *De Chase, ha a sulis szemében hős vagy, az nem azt jelenti, hogy már te is menő srácnak számítasz?*

Igen is, meg nem is. Igen, mert most már mindenkinek van egy halvány fogalma arról, ki vagyok. Viszont

nem, mert nem igazán foglalkozik velem senki. És én ennek örülök is, mert így meg tudom húzni magam. Ha mindenki folyton a nyakamon lógna, valaki még rájönne, hogy titokban nindzsa vagyok.

Múlt héten egészen összebarátkoztam egy Faith nevű lánnyal. Ha visszaemlékszel, az első naplomban volt egy rész, amikor mindenki előlépett, és felvállalta, hogy ő lopta el a pénzt. Volt köztük egy cuki vörös hajú lány is – na, ő Faith.

Múlt héten a természetismeret-tanár ugyanarra a házi-feladat-projektre osztott be kettőnket. Faith az egyik legkirályabb arc, akivel valaha találkoztam. Szereti a képregényeket, focizik, röpizik, imádja a '90-es évek gagyi horrorfilmjeit, és első lett az éves számítógépes játékversenyen – zsinórban kétszer! Mindkétszer ő volt az egyedüli lány versenyző, és tudod, mit mondott, miután nyert?

– *Nem a fületek cseng, hanem a csengő, ugyanis le letetek iskolázva!*

Mennyire király oltás már ez?! Tök jó arc... mármint, lány létére.

Ja, és amúgy nem tudja, hogy egy titkos nindzsaklán feje vagyok, ami a tornaórák alatt az erdőben edz.

Csak azért hoztam szóba Faitht, mert először akkor csapott meg a vörös nindzsafelkelés szele, amikor természetismeret előtt próbáltam összeszedni a bátorságom, hogy megszólítsam őt. Mondjuk, a mostani eszemmel már úgy gondolom, nem lett volna szabad, hogy megleljen a vörös nindzsák megjelenése. De hát visszatekintve mindig minden egyértelműnek tűnik, nem?

– Ne nyámnyiláskodj már annyit, menj oda hozzá! –
szólt rám Zoé.

Kidugtam a fejem a folyosóra, és a falhoz lapultam. Faith szekrénye csak pár méternyire volt, és nagyon úgy tűnt, hogy mindjárt végez.

– Hát nem is tudom... Mi van, ha kinevet?

Zoé hátradőlt, hogy Faith őt se láthassa meg.

– Akkor legalább nem fog tudni képen röhögni.

A hétvégén Zoé azt tanácsolta, írjam meg egy üzenetben Faithnek, hogy szerintem cuki. Faith is benne van a pomponcsapatban, és Zoé azt mondta, hogy folyton rólam beszél, mióta összekerültünk természetismereten. Menő, mi?

Az unokatesóm így hát azt javasolta, hogy ne csak a saját részem írjam meg a beadandóból, hanem Faithét is, és amikor odaadom neki az ő részét, rejtsem bele az üzenetem is. Később aztán megtalálja, és bum! Kész is a... a nem tudom, mi. Azért remélem, megnézi majd a házi dogát, mielőtt beadná, különben egy igen kínos üzenet vár a tanárunkra tőlem.

– Oké – mondtam. – Menni fog. Igazad van. Nem is fogja látni egyből az üzenetet. Valószínűleg majd csak órán veszi észre... ami kábé öt perc múlva kezdődik... és ahol egymás mellett ülünk. Vagyis úgy fogja elolvasni a cetlit, hogy én ott ülök mellette a padban, és izzadok, mint egy ló. És majd csak *akkor* nevet ki! Igazad van, ez egy *remek* ötlet!

Zoé felnevetett.

– Csak egy módon tudhatjuk meg! – kiáltotta, és kilökött a folyosóra, Faith szeme elé.

Váratlanul ért a lökés, így majdnem rázuhantam pár emberre, akik épp órára siettek. Valószínűleg fel is nyöghettem, mert Faith egyből kiszúrt.

– Hali! – mondta.

Kihúztam magam, és mosolyt erőltettem az arcomra.

– He? Vagyis hogy hé, ezt nekem mondtad? „Hozzám beszélsz?” Akarom mondani...

Kicsit elhallgattam, és alaposan végiggondoltam, mi a nyavalyatörés ütött belém. Vajon az igazi nindzsák is ilyen nehezen tudtak lányokkal beszélgetni? Végül felsóhajtottam:

– Haaaliiiii!

Faith mosolygott, visszafordult a szekrényéhez, és berakott néhány füzetet az aljába.

– Mi újság?

Felröhögtem, mint egy hülye.

– Ó, hát tudod, *egy füzet tele cikkekkel...*!

Azt hiszem, az agyam direkt akart keresztbe tenni nekem. Nem bántam, később úgyis a falba terveztem verni a fejem. Abból majd megtanulja az agyam, ki a főnök! Engem nem irányíthat senki! *Még az agyam sem!*

Faith rám pillantott a válla fölött, és felkacagott.

– Jó poén.

Gyorsan a lényegre tértem. Úgy éreztem, hogy ha még tovább kell a semmiről beszélnünk, beleöszülök.

– Megcsináltam a beadandónkat. A te részed és az enyém is.

– Mindkettőnk részét megírtad? – kérdezte Faith. A mosolyát valamelyest eltakarta pár vörös fürt, ami az arca elé tolakodott.

– Ó, hát tudom, milyen rossz érzés az, amikor az embert nyomasztja a házi! – mondtam szárazon, de közben a gyomromat kellemes bizsergés öntötte el.

– Az aztán tényleg rossz! – sóhajtott Faith.

Megráztam a fejem, és nevetni kezdtem, de közben rájöttem, hogy abszolút fogalmam sincs, mit mondtam. *Jézus ereje, kicsúszott valami válasz a számon?!* Nagy levegőt vettem, és remegő hangon ezt kérdeztem:

– Mi a rossz?

Faith összehúzott szemmel nézett rám, mintha örült lennék.

– Az, ha nyomasztja az embert a sok házi.

– Haha! – Annyira megkönnyebbültem, hogy nem valami hülyeséget mondtam, hogy hangosan felnevettem, és horkantottam egyet. Én már csak ilyen megnyerő vagyok.

– Nagyon köszönöm! – mondta Faith. – Teljesen kiment a fejemből. Mázli, hogy neked nem, mert kábé tíz perc múlva le is kell adnunk! Örök hálám!

Levettem a táskám a vállamról, hogy kivehessem belőle Faith beadandóját (benne az üzenetemmel), amikor egyszer csak valami zajt hallottam a folyosón. A hang irányába pillantottam, de a folyosón járkáló diákoktól nem láttam semmit.

– Hé! Vigyázz! – kiáltotta valaki mögülem.

Most jön az igazán kattant rész...!

Egyszer csak megjelent egy srác a semmiből, és elém ugrott. Olyan gyorsan mozgott, hogy csak egy elmosódott piros pacának tűnt. Szélsebesen megragadta a táskám, és mire észbe kaptam, már a kezében is volt.

– Hé! – kiáltottam. – Add azt vissza!

Faith nagy csattanással nekizuhant a szekrényének.

– Mi történt? Ez meg mi volt?

Szorított az idő, nem tudtam felelni. A srác elvette a táskámat, amiben benne volt a Faithnek írt üzenet mellett még a nindzsaruhám is. Épp haza akartam vinni kimosni, mert már kezdett egy kicsit szaga lenni.

Teketóriázás nélkül a tolvaj után eredtem. Szinte lehetetlen volt normál sebességgel szaladni a folyosón, mert tele volt gyerekekkel, és nem akartam, hogy bárkinek baja essen.

A rabló ott futott pár méterrel előttem. Könnyű volt követni, mert rikító piros kapucnis felső volt rajta. Miféle tolvaj vesz élénkvörös ruhát?

A srác lekanyarodott, és közben visszanézett rám, de a kapucnija miatt nem láttam, hogy néz ki. Futás közben vadul lóbálta a táskám, a tornacipője pedig hangosan csikorgott a linóleumpadlón. Aztán a lábával elrugaszkodott a téglafalról, és egy nagy ugrással átszökött egy csapattyi diák fölött.

Mégis ki ez a srác?!

A kezemmel megkapaszkodtam a falban, és úgy fordultam be a sarkon a fiú után. Kifizetődött a nindzsakiképzésem, mert elegánsan vettem a kanyart, alig lassultam le.

Arra azonban sajnos nem voltam kiképezve, hogy hogyan ne rohanjak bele egy ivókútba a kanyar túloldalán.

Éles fájdalom hasított belém, ahogy nekicsapódtam a fémszerkezetnek. Megpördültem a tengelyem körül, mint egy műkorcsolyázó, és elterültem a földön. Lefejeltem a hideg padlót.

– Hé, haver – szólalt meg egy hang fölöttem. – Mi folyik itt? Mi elől futottál?

Felnéztem. Brayden volt az. Letöröltem a nyálat a számról, és körbenéztem, nem látom-e valahol a vörös ruhás srácot.

– Valami gyíkarcs lenyúlta a táskám, és el akartam kapni. Nem láttál egy vörös ruhás gyereket elrohanni melletted?

Brayden is körbepillantott.

– Nem – felelte. – Nem láttam senkit sem errefelé. Lenyúlták a táskád?

Bólintottam, és belerúgtam az ivókútba.

– Le. Fél másodperccel azelőtt fordult ide be, hogy én és ez a kút esküdt ellenségek lettünk.

Brayden zavarodottan fordult meg.

– Komolyan? De hát én végig itt álltam. Nem futott erre egy vörös ruhás ember sem.

Még mindig zihálva ezt mondtam:

– Az nem lehet!

– Mi van, ha egy szellem volt? – kérdezte izgatottan Brayden.

– Valószínű – feleltem gúnyosan. – Egy szellem, aki a Bukowskyban kísért, és diákok táskáit lopja el

kegyetlenségből. Én is simán ezt csinálnám, ha szellem lennék!

Előreléptem, és megláttam a táskámat a földön. Egy sor szekrény mellett hevert fejjel lefelé, és nyitva. A földön volt minden, ami benne volt. Az arra járó diákok voltak annyira figyelmesek, hogy nem léptek rá egyik holmimra sem.

– Na, szuper.

– Szívás – mondta Brayden, és elkezdte fölszededegetni a cuccaimat a földről.

Összeszorítottam a fogam, mikor eszembe jutott valami: a nindzsaruhám! Térdre ereszkedtem, megragadtam a táskám, és belemélyesztettem a kezem. Amilyen gyorsan csak tudtam, végigtapogattam az egész belsejét, de csak a levegőt markolásztam.

A táska teljesen üres volt.

Brayden stócba rendezett egy halom papírt, és ezt kérdezte:

– Nem láttad, ki volt?

A vállam fölött körülnéztem, hátha kiszúrok valahol egy vörös kapucnis felsőt, de nem láttam semmit.

– Nem. Nem láttam az arcát. A semmiből bukkant elő. Az egyik pillanatban még épp Faithszel beszélgettem, a következőben meg már... – A szívem hirtelen mintha megfagyott volna. – ...*Faith!*

Brayden hunyorogva pillantott rám.

– Egyik pillanatban még Faithszel beszélgettél, a következőben meg már Faith? A Faith itt valami kifejezés? Mert ha igen, én nem ismerem.

Teljes pánikban turkáltam a papírjaim között a földön.
– Hol van már? Hol van?!

– Mi hol van, tesó? – kérdezte Brayden. – Kezdesz megijeszteni!

– A termism-házim! – sipítottam. – Volt valami a házimban, amit...

Az utolsó földre hullott lapot is megnéztem: a Faithnek szóló levél nem volt sehol.

– Gyá! – kiáltottam, és a földhöz vágtam a tankönyvem.

– Mi az már?

Nem volt merszem beavatni Braydent a dologba, ezért nem említettem az üzenetet.

– A nindzsaruhám is a táskámban volt. Most meg már nincs – mondtam, és felvontam a szemöldököm. – Az a gyerek elvitte!

Ekkor megszólalt a csengő: becsengettek az ötödik órára.

– Óra után találkozunk – mondta Brayden. Az ötödik óránk nem közös volt. – Majd kifilózzuk, ki volt az a gyerek!

Kicsikartam magamból egy kamumosolyt, de belül egyre idegesebb és idegesebb lettem.

– Okés, óra után találkozunk!

A Bukowsky folyosói egy pillanat alatt elnéptelenedtek. Becsukódtak körülöttem a termék ajtajai, és kezdetüket vették az órák. Én felvettem a cuccaim maradékát, belegyömöszöltem őket a táskámba, és elindultam a terem felé... természetismeretre.

Hétfő, 12:07, természetismeret

– **Elkéstél, Chase** – mondta Mrs. Olsen a terem elejéből.

– Elnézést – mondtam csendesen. A tanárnő általában elég megértő volt, ha egyszerűen csak bocsánatot kértél, és nem kerestél kifogásokat.

Összeszorította az ajkait, és bólintott.

– Ühhümm. Ülj le, kezdődik az óra!

Letettem a táskám a hosszú, fekete padra. Ott ült Faith, előtte a könyve. Zoé és a barátnője, Emily, a mögöttünk lévő padban ültek. Leültem én is, de pár centivel arrébb húzódtam Faithtól. Nem tudnám megmondani, miért. Valószínűleg szégyenlősebb vagyok, mint eddig hittem magamról.

– Már kezdtem azt hinni, el akarod lógni az órát! – viccelődött Faith.

Zoé előrehajolt.

– Még hogy ő? Jó vicc! – sutyorogta, és felém bökött.
– Ahhoz ő túl beszari!
Zoé megjegyzésére meg ügyet sem vetettem.
Faith közelebb hajolt hozzám, és ezt suttogta:
– Örülök, hogy sikerült visszaszerezned a táskád.
– Visszaszerezni? – kérdezte Zoé mögülünk. – Mert mi lett vele?

Faith kicsit elfordult, épp csak annyira, hogy az unokatesóm szemébe tudjon nézni.

– Valami gyerek kikapta a kezéből, és elrohant vele a szünetben! – Ezután felém fordult. – Ezért késtel, igaz?

Bólintottam, és elővettem a termism-könyvem.

– Igen. A srác után rohantam, de nem sikerült elkapnom. A táskámat szerencsére eldobta, csak előtte még kiszórt belőle mindent a folyosóra.

– Szóval ez akkor az elmúlt tíz percben történt, kábé? Miután kilöktelek... akarom mondani, miután magadtól kisétáltál a folyosóra? – kérdezte Zoé aggódalmas hangon. – Remélem, előtte még sikerült a... tudod, mi.

– A mi? – kérdezte Faith.

– A semmi! – vágtam rá gyorsan. – Nem terveztem semmit.

Zoé megértette, hogy nem akarok erről beszélni, és szerintem látta, hogy Faith viszont még firtatni akarja a dolgot, ezért összekulcsolta a kezét, és gyorsan témát váltott:

– Nem sikerült... *lenindzsáznod* a gyereket?

Emily elvigyorodott.

Elkerekedett szemekkel Zoéra meredtem. Az agyam azt üvöltötte, hogy fogja már be, de a testem csak annyit

tudott tenni, hogy Morse-kódban pislogott felé – nyilván segített volna, ha *ismerem* a Morse-ábécét...

Faith felkacagott.

– Jogos, nem pörgörúgtad képen?

– Nem – feleltem. – A nindzsák olyat nem szoktak.

– Biztos nem? – kérdezte Zoé. – Szerintem nindzsáék-nál bevett szokás a képen rúgás. Szomorú lenne, ha nem lenne. Érted, annyit edzetek, mint az állat, és aztán még képen sem tudtok rúgni senkit?

Zoének megvolt az a szokása, hogy fogott egy viccet, és túltolta az elfogadhatóság határán, de ezt általában úgy tette, hogy nem tudtam nem nevetni rajta.

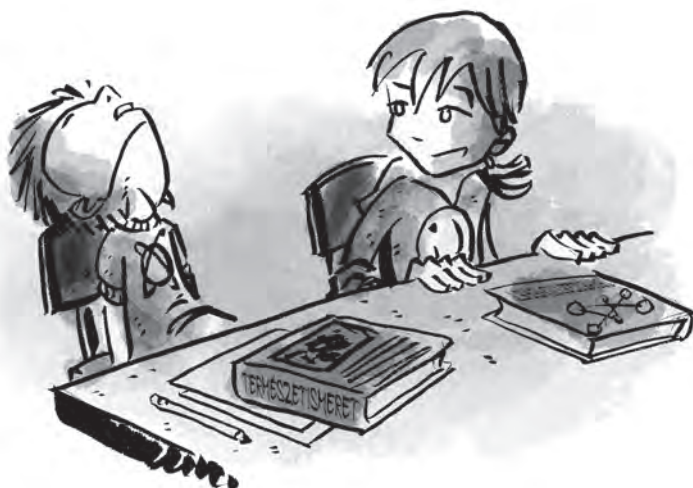
Zoé folytatta:

– Ó, jut eszembe, apu elvisz majd minket a görkorig-partira pénteken.

Bólintottam, és próbáltam közönyösnek tűnni, mert a menő srácoknak mindig minden mindegy.

– Zsír.

– A húgod is jön velünk – tette hozzá Zoé.

Hátradőltem a székemben, és felsóhajtottam.

– Elfelejtettem, hogy jön a harmadikos kis nyomi kishúgom is!

– Hé! – csattant fel Zoé. – A húgod tök jó arc, úgyhogy csitt legyen!

– Hát, én nem épp a „jó arc” kifejezéssel jellemezném! – feleltem.

– A görkorigparti az egész sulinak szól, úgyhogy nem te döntöd el, jön-e vagy sem! – mondta Zoé.

– Ez igaz – válaszoltam. – De azt én döntöm el, *én* megyek-e vagy sem.

– Ja, persze, majd hagyom, hogy ne gyere el! – mondta Zoé hunyorítva, széles vigyorral.

Faith a táskámra nézett, és összevonta a szemöldökét.

– Vittek el belőle bármit?

Mrs. Olsen szakította meg a beszélgetésünket.

– Bocsánat – kezdte, és a padunkhoz lépett –, de ha befejeztétek a beszélgetést, beadnátok a házi dolgozatokat?

– Tessék – mondta Emily, és átnyújtott pár lapot Faithnek.

Faith rám nézett.

– Hol a házink?

Nagy levegőt vettem, és megráztam a fejem.

– Azt vitte el a gyerek.

Faith ledermedt egy pillanatra.

– Ez komoly? Elvitte a házink?

– Valami gond van talán? – kérdezte Mrs. Olsen továbbra is a padunknál állva. – Adjátok előre a beadandóitokat!

– Nincs... – kezdtem. – Nincs nálam!

Mrs. Olsen meg sem rezzent, nyilván hozzászokott már ahhoz az évek során, hogy vannak slendrián diákok, akik elfelejtik a házit. Úgy tűnt, szinte élvezzi is a helyzetet.

– Milyen kár! Faith, ugye tudod, hogy ez páros munka volt, szóval úgy veszem, hogy te sem adtad le időben?

Faith egy szó nélkül bólintott.

Az óra hátralevő része kínosan telt. Faith ugyan nem mondta a szemembe, hogy haragszik rám, de egyértelmű volt abból, milyen tömören válaszolt, akárhányszor hozzá szóltam. Egyetlen megoldás volt: meg kellett találnom a tolvajt a sulinap vége előtt. Talán Mrs. Olsen nem csinálna ügyet abból, ha az órák után adnám le a házit, és elnézést kérnék, kifogást viszont nem keresnék.

Ja, persze... talán egy nap meg majd elköltözőm a Marsra.

Hétfő, 14:45, a tanítási nap vége

A nap maradéka elég eseménytelen volt. Suli után összevártuk egymást Braydennel, és próbáltuk megtalálni a vörös ruhás srácot, de hiába. Még Zoé is beszállt a keresésébe, és benézett a lánymosdókba, hátha egy lány volt a kapucni alatt. Ő sem látott semmit.

Diákokkal telt meg a Bukowsky aulája, akik aztán az ajtókon kitódulva boldogan indultak hazafelé. Nevettek és kiabáltak, örültek, hogy vége a napnak. Mindenki remek hangulatban volt, hiszen véget ért a tanítás.

Mindenki, engem leszámítva.

– Lehet, hogy ezt ma már nem kéne erőltetnünk – mondta Brayden, aki egy padon állt, és onnan figyelte a tömeget.

Egy gyerek sétált el mellettem röhögcsélve, és ezt kiáltotta:

– Mi a hézag, Casanova?

A barátai is röhögni kezdtek, és szép lassan leesett, hogy *rajtam* röhögnek.

Fölhörrentem, mint egy zavarodott gorilla.

– Heh?

Válaszra sem méltattak, csak nevetve továbbsétáltak.

– Ez meg mi volt? – kérdeztem.

– Kit érdekel?! – mondta Brayden, és széttárta a karját.

– Megyünk végre?

Már eleve elég bosszús voltam, és a felvetéstől, hogy adjuk fel, csak még bosszúsabb lettem.

– Ne már! Vérturkos vadász vagy, nem? Vadász most erre a kölyökre vérturkos helyett!

Brayden karba fonta a kezét.

– Te meg nindzsa vagy, nem? Miért nem nindzsáztad le, és akkor ez az egész meg sem történt volna! Sokat segített volna, ha mondjuk képen rúgod!

– Látod?! – mondta Zoé mosolyogva. – Nem csak szerintem szoktak a nindzsák képen rugdosni embereket!

– Amúgy meg – folytatta Brayden –, a vérturkos vadászat művészet. Türeelmet és odafigyelést követel.

Egy pillanatra elhallgatott.

– Úgy látom, ma már nem fogod tudni leadni a házid.

Elfintorodtam, és mérgesen megráztam a fejem.

Ekkor kiszúrtam, hogy pár arra járó lány mintha rajtam nevetett volna. Egy-kettő még rám is mutatott. Megfordultam, nincs-e mögöttem valami vicces, amit eddig nem láttam, de nem volt. *Tényleg* énám mutogattak.

– Öö, Chase? – szólta Zoé kicsit távolabbról. – Gyere ide, szerintem ezt látnod kell!

Brayden és én odafutottunk Zoéhez, aki a folyosón állt, és a falat bámulta. Ahogy közelebb értünk, láttam, hogy egy papír van a falra ragasztva. Egyből felismerem, mi az.

Az üzenet, amit Faithnek írtam.

Faith!

Tudom, hogy nem ismerjük egymást régóta, de szerintem nagyon cuki vagy!!!!!!!!!!!!!! Érdeklődve várom a válaszod. Ennyit akartam.

– Chase Cooper (a házipárod)

– Upsz – szólalt meg Zoé. – Ez nem szerencsés.

– Érdeklődve várom a válaszod? – olvasta Brayden. – Ezt egy állásjelentkezésből szemezted ki?

– Nagy poén – mondtam feldúltan.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Brayden undorral nézett a lapra.

– Minek kellett ennyi felkiáltójel?

– Azért, haver – kezdtem –, mert minél több felkiáltójel van, annál világosabb, hogy komolyan beszélek!

– Nem – sóhajtott Zoé, és a fejét csóválta. – Ettől csak olyan, mintha nem tudnál helyesen írni.

– De hát te segítettél megírni ezt a levelet! – mondtam a kuzinomnak.

Az egyik kezét csípőre tette, és kioktatólag előrehajolt.

– Mikor eljöttem, még csak egy felkiáltójel volt. A többi tizennégyet magadtól írtad oda!

Én, a koronázatlan riposztkirály, a következő leleményes replikát tudtam kitalálni.

– De nem is!

Végignéztem a folyosón: a falak tele voltak papírokkal. Mindegyik az üzenetem egy másolata volt – több száz volt belőlük! Megpördültem, és kinéztem az aulába, ahonnan jöttünk. Annak is tele voltak a falai az üzenetemmel!

– Ezeket hogy nem vettük észre? – kérdezte Zoé.

– Annyira ráfeszültünk a vörös ruhás srácra, hogy ezek fel sem tűntek! – csóváltam a fejem. Végigpillantottam a folyosón, ami a sulis túlfelébe vezet. Az is tele volt az üzenetemmel.

– Nehéz nap lesz a holnapi.